

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У. 11795/13
15.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Живане Ђукановић, чланова већа, са судским помоћником Данијелом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, кога заступа пуномоћник Звонимир Башановић, адвокат из Новог Београда, П. Авијације 35/29, против туженог Републичке комисије за заштиту права у поступцима јавних набавки, Београд, Немањина бр. 9, ради поништаја закључка број: 4-00-606/2013 од 07.06.2013. године, у предмету заштите права у поступку јавне набавке, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** закључак Републичке комисије за заштиту права у поступцима јавних набавки број: 4-00-606/2013 од 07.06.2013. године и **ПРЕДМЕТ ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним закључком одбацује се писмено изјашњење о наставку поступка заштите права пред Републичком комисијом подносиоца захтева А.А. ..., овде тужиоца, поднето у отвореном поступку јавне набавке – коверата за паковање рачуна за пружене телекомуникационе услуге у области фиксне и мобилне телефоније, интернета и IPTV услуге, за коју је јавни позив објављен у “Службеном гласнику Републике Србије”, бр. 91, од 21.09.2011. године, ЈН бр. 32/13, наручиоца “Телеком Србија” а.д. Београд, као недопуштено.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе тужилац указује да је у поступку јавне набавке бр. 32/12, наручиоца “Телеком Србија” а.д., тужилац као учесник у поступку, поднео захтев за заштиту права против одлуке о избору

најповољнијег понуђача. Такође указује да је захтев поднет 13.04.2013. године, а примљен од стране наручиоца 15.04.2013. године, у вези са којим захтевом је тужилац дана 15.04.2013. године извршио уплату прописане таксе и путем факса доставио наручиоцу налог за пренос оверен од банке – као доказ о извршеној уплати таксе, као и да је по добијању потврде банке тужилац и овај документ дана 17.04.2013. године, доставио наручиоцу без посебног захтева. Надаље, у реферату тужбе, тужилац наводи разлоге са којих сматра да је оспорени закључак незаконит, те да је одлуком којом је тужиочево писмено изјашњење о наставку поступка заштите права пред Републичком комисијом, одбачено као недопуштено, тужени орган повредио одредбу члана 109. став 2. Закона о јавним набавкама, али и одредбу члана 111. став 3. истог Закона на основу које одредбе је донет оспорени закључак. Тужилац сматра да је тужени орган из утврђених и неспорних чињеница у поступку извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања и на тај начин без икаквог основа одбацио изјашњење тужиоца као недопуштено, на који начин су повређене и одредбе Закона о општем управном поступку, којима се уређују основна начела управног поступка, а која се примењују и у поступцима јавних набавки. Са напред наведених разлога, тужилац је предложио да суд тужбу уважи и поништи оспорени закључак, а предмет врати туженом органу на поновни поступак и одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног закључка и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка, произлази да је, у предметном поступку јавне набавке – коверата за паковање рачуна за пружене телекомуникационе услуге у области фиксне и мобилне телефоније, интернета и IPTV услуге ЈН бр. 32/12, наручиоца “Телеком Србија” а.д. Београд, тужилац поднео дана 13.04.2013. године захтев за заштиту права, како то произлази из поштанске потврде о пријему пошиљке ПТТ 11152, садржане у списима предмета, а који захтев је према пријемном штамбиљу наручиоца, наручилац - “Телеком Србија” а.д. Београд, Таковска 2, примио дана 15.04.2013. године. Из образложења оспореног закључка такође произлази да је предметни захтев поднет након што је тужени орган решењем бр. 4-00-2076/2012 од 25.01.2013. године, усвојио захтев за заштиту права подносиоца захтева Б.Б. из ... и делимично поништио предметни поступак јавне набавке, након чега је у поновном поступку стручне оцене понуда, наручилац донео одлуку о избору најповољније понуде бр. 86468/2-2013 од 01.04.2013. године, која је оспорена тужиочевим захтевом за заштиту права. Из списка такође произлази, да је накнадно достављена Потврда о уплати таксе, наручиоцу достављена дана 17.04.2013. године, те да до дана 26.04.2013. године наручилац није донео одлуку по уложеном захтеву за заштиту права. Према образложењу оспореног закључка, тужилац је дана 26.04.2013. године поднео писмено изјашњење о наставку поступка заштите права у вези са којим изјашњењем је донет оспорени закључак број 4-00-606/2013 од 07.06.2013. године, којим се изјашњење тужиоца одбацује као недопуштено, а све на основу члана 114. став 1. у вези са чланом 111. став 3. и 4.

Закона о јавним набавкама (“Службени гласник РС”, бр. 116/08). У вези са применом наведеног Закона о јавним набавкама из 2008. године, у образложењу оспореног закључка, тужени је навео да је Одлука о покретању предметног поступка јавне набавке донета 12.09.2012. године, па како је чланом 172. став 1. Закона о јавним набавкама (“Службени гласник РС”, бр. 124/12), предвиђено да се на поступке јавних набавки започете до дана почетка примене овог закона, примењују прописи по којима су започети, а будући да се поступак заштите права не може одвојити од поступка јавне набавке, односно да се поступак јавне набавке не може окончати док не буде окончан покренути поступак заштите права, то су се по оцени туженог, у конкретном случају, у поступку заштите права имале применити одредбе Закона о јавним набавкама (“Службени гласник РС”, бр. 116/08), који се примењује и на поступак јавне набавке.

Код утврђеног чињеничног и правног стања ствари, суд налази да се напред изнети закључак туженог органа не може прихватити као правилан, те да основано тужилац тужбом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, Закон о јавним набавкама објављен је у “Службеном гласнику Републике Србије”, бр. 124/2012, дана 29.12.2012. године. Према одредби члана 178. тог закона (глава XI-Прелазне и завршне одредбе), закон је ступио на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Србије”, с тим да се примењује од 01.04.2013. године, осим одредби члана 78. тог закона, које се примењују од 01.09.2013. године. Одредбом члана 177. став 1. истог закона, прописано је да даном почетка примене тог закона престаје да важи Закон о јавним набавкама (“Службени гласник РС”, бр. 116/08) и подзаконски акти донети на основу тог закона.

Одредбом члана 172. став 1. наведеног Закона о јавним набавкама, прописано је да се на поступке јавних набавки започете до дана почетка примене овог закона, примењују прописи по којима су започети, док је одредбом члана 173. тог закона, прописано да се на поступке заштите права започете до дана почетка примене тог закона, примењују прописи по којима су започети.

Сагласно напред наведеном, законодавац је посебном одредбом члана 172. став 1. Закона о јавним набавкама (“Службени гласник РС”, број 124/2012), регулисао примену прописа у односу на поступке јавних набавки започете до дана почетка примене тог закона, а посебном одредбом члана 173. закона, примену прописа у односу на поступке заштите права започете до дана почетка примене тог закона. Имајући у виду цитиране одредбе Закона о јавним набавкама, према правном ставу Управног суда утврђеног на 44. Седници свих судија дана 31.03.2014. године, на поступке заштите права започете од 01.04.2013. године, примењује се Закон о јавним набавкама (“Службени гласник РС”, бр. 124/2012). Сагласно наведеном по том закону је био дужан да поступа и тужени орган у предметном случају, имајући у виду да је поступак заштите права у коме је донет оспорени закључак неспорно покренут након почетка примене тог закона.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, ценећи да је предмет такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно

утврђивање чињеничног стања, те да се ради о погрешној примени материјалног права коју је суд могао да утврди и из списка предмета. При наведеном, оспорени закључак донет је у посебном поступку заштите права по захтеву тужиоца, у ком поступку није учествовало две или више странака, тј. да се ради о једностраначкој правној ствари, те да је оспорени закључак наручиоцу и изабраном понуђачу достављен само као обавештење о даљем току поступка јавне набавке.

Са напред наведених разлога, налазећи да је оспореним закључком повређен закон, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2., а у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 15.07.2016. године, 17 У. 11795/13

Записничар
Данијела Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ